

Sempre ens quedarà Correus

NEUS VILA I FIGAREDA

Estem en plena setmana de Fires de Sant Narcís, la gran festa major de Girona. Aquesta ciutat que tant m'estimo i que és batec emocional tant de les persones que hi vivim com de les persones que la visiten. Seductora per la bellesa de colors i reflexos de les cases al riu Onyar, per aquells racons idíl·lics que el Barri Vell ens regala, per la majestuosa catedral, per l'encant dels Banyes Àrabs, per la singularitat del call jueu, per la muralla i la seva vista panoràmica i per una universitat que ha integrat arquitectura medieval i modernitat. Una ciutat que és petita, sense deixar de ser gran, i això la fa encara més seductora. Anem d'aquí a allà en poc temps i podem caminar sense respirar el fum i el trànsit de les grans ciutats. La volem més sostenible, més accessible i més neta, però la volem i per això hem de cuidar-la, hem de mimar-la. Ara que estem en dies de fires i la família i les amistats ens mimem, per allò de les emocions que contagien, m'encanta observar les cares de felicitat de qui passeja, de qui desitja, de qui espera. Han passat molts anys de la meva primera nit de barraques i de quedar amb les amigues i els amics a Correus per sortir, però encara el punt de trobada és aquí. Ubicat entre una de les places més boniques i la Devesa, el gran parc urbà i l'espai verd on aixopluguen les atraccions i la fira comercial, el Certamen per als qui passem dels cinquanta, els *xiringuitos* per menjar, les paradetes de productes de proximitat i els concerts per escoltar, ballar o gaudir d'una estona de vida social. Però és aquest edifici cèntric, noucentista, construït a principis del segle XX, amb una cúpula central coberta amb peces ceràmiques, que, si ens parlés, podria explicar boniques històries. Allà, ens vam fer aquell primer somriure amb complicitat. Allà, ens vam agafar de la mà per primera vegada, entre la multitud de gent de tota mena, de sorolls i de les aromes de les castanyes. Allà vam iniciar una nova etapa d'aprenentatges i experiències de joventut. Allà... I han canviat algunes tradicions, han afluorat noves activitats i el temps ens fa menjar aquell pinxo de carn, entrepà de botifarra o fränkfurt amb màniga curta en lloc de portar la gavardina o estrenar l'abric nou. Però saps què, tenim fires i enguany la majoria molta més salut, per tant aprofitem la sort que tenim de viure i sortim al carrer i fem que la cúpula sigui com el Cupido de la ciutat, perquè sempre ens quedarà Correus per tornar a recordar allò viscut o per començar un nou capítol de vida.

Han passat molts anys de la meva primera nit de barraques

NEUS VILA I FIGAREDA

ALTRES ARTICLES DE L'AUTOR

Saps fer ganxet?

Descansa en pau, doctor Reixach

MÉS ARTICLES →